

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Τούλάχιστον, κύριε Βωφόρτ, είπεν ὁ ἱατρός, δὲν τρέφετε τίποτε ἐναντίον μου δι' αὐτό; ... πέραν τοῦ ἱατροῦ, ὑπάρχει ὁ φίλος... Ὁ φίλος αὐτὸς σὰς ἀγαπᾷ, σὰς σέβεται πάντοτε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ σὰς ἦνε ἀφοσιωμένος.

— Ὁ λόγος σὰς μοῦ κάμνει καλόν, Γεράρδε. — Λοιπόν, κ. Λωζιέ, μὲ συλλαμβάνετε;

Ὁ ἀνακριτὴς ἐνευσε κατὰ τρόπον ἐμφαινόντα: «Καὶ τί ἠθέλετε!»

— Σὰς ὀρκίζομαι, κύριε, ὅτι εἰμαι ἀθῶος. Ὅποια δι' ἐμὲ ἀτιμία αὐτὴ ἡ σύλληψις... Ὁφείλετε πολὺ νὰ προσεῖχετε προηγουμένως... τὸ πρᾶγμα εἶνε σπουδαῖον!...

Ἐξ ὅλης καρδίας, κύριε, εὐχομαι ν' ἀπατώμαι.

— Λοιπόν, ἡ ἀπόφασίς σας εἶνε ἀμετάκλητος!

— Ἀδυνατῶ, νὰ κάμω διαφορετικά.

— Μὲ ἀπάγετε;

— Εἶνε ἀνάγκη.

— Τώρα εὐθὺς;

— Πάραυτα.

Ὁ Βωφόρτ ἐστήριξε τὰς δύο του πυγμὰς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μετὰ λύσσης.

— Ἐγὼ! εἶπεν, ἐγὼ, δολοφόνος! τί τρέλλα!... Εἶνε δυνατόν, τῶνόντι νὰ μὲ νομίζουν δολοφόνον!... Δὲν ἔχω τὸ παρελθόν μου ὅλον πλήρως τιμῆς, ἀκεραιότητος... καὶ βαθυτάτης θλίψεως δύναμει νὰ εἶπω!... Σκέφθητι, κ. Λωζιέ, σὰς ἱκετεύω... Ὅποια τύψις, ὅταν ἡμέραν τινὰ ὑποχρεωθῆτε ν' ἀναγνωρίσητε τὴν πλάνην σας!

Ὁ Λωζιέ ἠγέρθη.

— Περνᾷ ἡ ὥρα, εἶπεν.

— Ἐννοῶ. Πρέπει νὰ σὰς ἀκολουθήσω, δὲν ἔχει οὕτω; Ἰδωμεν, κύριε, δὲν δύνασθε νὰ ζητήσητε παρ' ἐμοῦ ὅποιαν ἐγγύησιν κρίνετε ἀξιόπιστον;

— Ὅχι, ἀρκετὰ ἐλογотριβήσαμεν, κύριε Βωφόρτ.

— Ἔστω λοιπόν... Πῶς δύναται ἀνθρώπος τις ν' ἀπατάται εἰς τοιοῦτο σημεῖον ὡς πρὸς ἄλλον;... Ὅποιαν βαρεῖαν εὐθύνην ἔχετε, κ. Λωζιέ, καὶ ἀναβάλλετε δι' ἀργότερον τὰς ἐξηγήσεις, ὅταν ὁ ἀδίκως καὶ ἐσπευσμένως κατηγορηθῆτε σὰς ζητῇ τοιαύτας;

— Πράττω ὅ,τι ἡ συνείδησίς μου μοὶ ὑπαγορεύει, κύριε.

— Καλὰ, ἀγῶμεν. Δὲν ἔχω εἰμὴ νὰ σὰς ἀκολουθήσω, ἀφοῦ ὅλοι μοι αἱ παρακλήσεις καὶ διαμαρτυρίαι ἀπέβησαν εἰς μάτην. Ὑγίαινε, Γεράρδε... Ὑγίαινε, φίλε μου. Εὐαρεστήθητε νὰ εἴπητε πρὸς... τὴν μητέρα σας ὅτι δὲν ἠδυνήθητε ν' ἀποπερατώσω τὴν ἐντολήν τὴν ὅποιαν μοὶ ἀνέθηκεν... Εἰπέτε τὰ διατρέξαντα... τίποτε μὴ τῇ ἀποκρύψης... Ἀργότερον θὰ μάθης τὸ ὁκτί.

Ὁ Γεράρδος ἤθελε νὰ τὸν ἠρώτα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη, ὁ Λωζιέ καὶ ὁ Πενσὼν εἶχον ἐγερθῇ καὶ ὁ Πενσὼν ἐπλησίασε πρὸς τὸν Βωφόρτ ἵνα προλάβῃ πᾶσαν ἐνδεχομένην ἀπόπειραν ἀποδράσεως.

— ὦ! μὴ φοβήσθε, ἐψιθύρισε περίλυπος ὁ Βωφόρτ... δὲν θὰ δοκιμάσω νὰ φύγω.

Μετὰ πέντε λεπτά, εἶχον γίνεαι φαντασί: τὸ ὄχημα τοῦ Λωζιέ τοὺς μετέφερε πρὸς τὸ Κρέιλ καὶ ὁ Γεράρδος ἀνέλαβε μελαγχολικὸς τὴν πρὸς τὸν οἶκόν του ἀγούσαν.

— Τὸν δυστυχῆ, εἶπεν... εἰμαι βέβαιος περὶ τῆς ἀθωότητός του. Ἀδύνατον εἶνε τὸ ἐναντίον. Πῶς συμβαίνει νὰ φαίνεται ἐνοχος; διότι αὐτὸν ἐπιβαρύνουσιν αἱ πρῶται ἐνδείξεις. Δὲν δύναται τις νὰ κατακρίνῃ τὸν κ. Λωζιέ διότι τὸν συνέλαβε... καίτοι ἀλλῶν διὰ τοιαύτην σύλληψιν.

Ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια, ἡ Μαρκελίνα πάραυτα τὸν ἠρώτησε:

— Τί νέα; Πῶς ἔχει ὁ κ. Βωφόρτ; Ἀνεκάλυψαν τὸν φονέα;

— Νεώτερόν τι, βεβαίως, δὲν ἔχω νὰ σοὶ εἶπω, μητέρα μου... ὁ Βωφόρτ ὑγίαινει. Ἡ πηγὴ του ὡς σοὶ εἶπον ἦτο ὅλως ἀκίνδυνος... ἄλλα...

— Ἀλλὰ τί, υἱέ μου;

— Μητέρα μου, ὁ κ. Βωφόρτ μοὶ ἐσύστησε τίποτε νὰ μὴ σοὶ ἀποκρύψω. Τὸν ὑπακούω. Σοβαρὰ ἐνδείξεις εὐρέθησαν κατ' αὐτοῦ συνηνωμένοι. Δὲν ἠδυνήθη νὰ παράσχη ὅλας τὰς ἀπαιτούμενας ἐπεξηγήσεις... Εὐρέθη ἐν ἀμνηχανίᾳ, ἐπειτα ἡ τύχη, τύχη ἀλόκοτος, μοιραία, ἀνεμίχθη... καί...

— Τελείωνε... Τί θέλεις νὰ εἴπης. Ἀδυνατῶ νὰ μαντεύσω...

— Ὁ Βωφόρτ συνελήφθη.

Ἡ Μαρκελίνα προσέβλεψεν ἐμβρόντητος τὸν υἱὸν τῆς.

Ἐφαίνετο μὴ ἀντιλαμβανομένη.

Ἦνοιγε μεγάλως τοὺς ὀφθαλμούς.

— Συνελήφθη; Διὰ τί;

— Ὡς ἐνοχος διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Βελόν...

Ἐκείνη ἤρχισε νὰ γελά.

— Ἀφες αὐτὰ τώρα! Θέλεις νὰ γελάς μαζί μου;

— Σοὶ ὁμνῶ ὅτι λέγω τὴν ἀλήθειαν.

— Ἀ! λέγεις τὴν ἀλήθειαν! Ἰδωμεν, ἀφηγήθητι μοὶ ὅλας τὰς λεπτομερείας, τὸ πρᾶγμα μ' ἐνδιαφέρει.

Ὁ Γεράρδος ἀφηγήθη τὰ πάντα, μὴ διακοπτόμενος ποσῶς παρ' ἐκείνης.

Ὅτε ἐτελείωσεν ὑπέλαβεν ἡ Μαρκελίνα:

— Εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἱατροδικαστικὴ σου ἐκθεσις συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ μορφώσῃ ὁ ἀνακριτὴς τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ Βωφόρτ εἶνε ἐνοχος.

— Οἶμοι!

— Δὲν δύναται τις ποσῶς νὰ σὲ μεμψῇ δι' αὐτό. Ἡ τύχη τῶνόντι πταίει, καὶ οὐδὲν πλέον. Εἰπέ μοι, μόνον, εἴσαι πεπεισμένος βεβαίως περὶ τῆς ἀθωότητός του;

— ὦ! μητέρα μου, καὶ ἀμφιβάλλεις περὶ τούτου;

— Ὅχι. Λοιπόν! πρέπει νὰ τὸν σώσωμεν, καθήκόν σου εἶνε, ἀφοῦ συνετέλεσες εἰς τὴν ἐνοχοποίησίν του.

— Νὰ τὸν σώσωμεν, καὶ τίνι τρόπῳ;

— Καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω. Θὰ ζητήσωμεν ὁμοῦ νὰ εὐρωμεν τὸ μέσον. Ὁ κ. Βωφόρτ νὰ κατηγορηθῇ ἐπὶ δολοφονίᾳ!... ὁποῖος περίγελως! Πρέπει νὰ τὸν σώσωμεν υἱέ μου, ἀκούεις; Ἀ! ἂν ἐγνώριζες; ἂν ἐγνώριζες;

— Ἀλλὰ τί;

— Ἀργότερον μετ' οὐ πολὺ, ἴσως, τὰ πάντα θὰ μάθης... Ἐν τῷ μεταξύ, ἀγάπα τὸν κ. Βωφόρτ ὁλοψύχως... Τρέφε πρὸς αὐτὸν σεβασμὸν ὡς ἐὰν καθ' ὅλον σου τὸν βίον τὸν ἐγνώριζες. Εἶνε ἄξιος τῆς ἀγάπης σου καὶ τοῦ σεβασμοῦ σου. Ποτέ σου μὴ τὸ λησμονῆς, Γεράρδε μου.

— Τί θέλεις νὰ εἴπης, μητέρα μου, καὶ πρὸς τί αὐταὶ αἱ παρασιωπήσεις; Δὲν ἐγνώριζες τὸν Βωφόρτ! Τὸν ἀπέφευγες, ὅτε ἐγὼ ἐπέμενα νὰ γίνηται δεκτὸς εἰς τὴν οἰκίαν. Πῶς συμβαίνει ὥστε σήμερον...

— Ἀργότερον, ἔχε ὑπομονήν, ἀργότερον. Τὴν ἐπαύριον, ὁ Γεράρδος ἐπέστρεψε παρὰ τῷ Δαγκιέρ.

Ἐκοιμάτο, ὅτε ὁ ἱατρός εἰσῆλθε. Πάραυτα ἀφυπνίσθη. Ἦτο καλλίτερον. Ἦτο σχεδὸν εὐθυμος.

— Ἀ καλημέρα, ἱατρέ, καλημέρα... Δίκαιον εἶχετε, ἡ πληγὴ δὲν ἦτο τι σπουδαῖον... Ἀδίκος ὁ φόβος!

— Μὴ ἐπικρίσθε πολὺ, κύριε, καὶ πρὸ πάντων μακρὰν ἀπὸ ἀσυνεσίας, ἂν τὸ πρᾶγμα ὑποτροπιάσῃ θ' ἀποβῇ ἐπικίνδυνον, καὶ εἴθε ἀκόμη πολὺ ἐξεσθενημένος.

— Ἐξεσθενημένος ναί, τὸ παραδέχομαι. Ἡθέλησα νὰ σηκωθῶ. Δὲν ἠδυνήθη.

Ὁ Γεράρδος τῷ ἔψαυσε τὸν σφυγμόν.

Πολὺ ὀλίγον εἶχεν πυρετόν.

Ὁ ἱατρός ἔρριψε περὶ ἑαυτὸν βλέμμα ἀφηρημένον.

Αἶφνης ἐσκήρτησε.

Δὲν ἔβλεπε πλέον ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ θαλάμου τὰ ἐξ αἵματος καὶ πηλοῦ κηλιδωμένα ἐνδύματα ἅτινα εἶχε παρατηρήσει τὴν προτεραίαν.

— Ἀλλὰ ποῖος ἐσυγύριε τὸ δωμάτιόν σας; ἠρώτησε μετ' ἀδιαφορίας.

— Ὁ Γιάννης, ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Βωφόρτ.

— Ἐκρυώνετε;

— Διὰ τί;

— Διότι ἀνῆψατε πυρὰν.

Ὁ ἀσθενὴς ἔκαμε κίνημα ἀδημονίας.

— Ναί, χθὲς τὸ ἐσπέρας, εἶχα θερμὴν... ἐρρίγουν... παρεκάλεσα τὸν Γιάννην νὰ μοὺ ἀνάψῃ πυρὰν... αὐτὸ μὲ ὠφέλησεν.

Ὁ ἱατρός ἐκλινεν ἐπὶ τῆς ἐστίας.

Προσεκτικὸς καὶ σιωπηλός, ἐξήταζε τὴν τέφραν.

— Τί παρατηρεῖτε λοιπόν ἐκεῖ; ἠρώτησεν ἀνήσυχος ὁ Δαγκιέρ.

Ὁ ἱατρός δὲν ἀπήντησε πάραυτα.

Κατέστη φρικωδῶς ὠχρός. Καὶ δὲν θὰ κατῴρθου νὰ ὠμίλει, καὶ ἐὰν ἐτι ἤθελε, τὴν ἦτο ἡ συγκίνησίς του.

Ὅτε συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν:

— Ἐπράξατε μίαν ἀσυνεσίαν, εἶπεν.

— Ὅποιον;

— Σὰς εἶχον συστήσει νὰ μὴ κινήθῃτε ποσῶς... πρὸ πάντων νὰ μὴ ἐγερθῇτε.

— Καλὰ, εἰς ἀμφοτέρας σὰς ὑπήκουσα.

— Τί ἀπέγειναν, λοιπόν, τὰ ἐνδύματα

τὰ ὅποια ἦσαν ἐκεῖ χθές ἐρριμένα ἐν ἀταξίᾳ ;

— Ὁ θεράπων τὰ ἐβαλεν εἰς τάξιν, διὰ βολῆ ! ὅτε ἐσυγύρισε τὸ ὡματίον.

— Ἄ ! ἐκεῖνος. Καὶ ποῦ τὰ ἐτοποθέτησε ;

— Διατί ; Μήπως τοῦτο σὰς ἐνδιαφέρει ;

— Πολύ.

— Καὶ ἡδυνάμην νὰ μάθω τὸ αἷτιον αὐτοῦ τοῦ ἀλλοκότου ἐνδιαφέροντος ;

— Θὰ τὸ μάθητε, ἀναμφιβόλως, ἡμέραν τινά.

— Θὰ σὰς ὁμολογήσω λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν... Ἐμμαντεύσατε : Ἠγέρθη τῆς κλίνης... ἐπραξα αὐτὴν τὴν ἀσυνεσίαν, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ μου παραθύρου τὰ ἐρριψα εἰς ἓνα ἐπαίτην ζητοῦντα κάτωθεν ἐλεημοσύνην...

— Καὶ οὐδὲν πλέον ;

— Τί πλέον ἠθέλετε ;

— Ἦθελον νὰ ἐμάνθων ὅλην τὴν ἀλήθειαν, κύριε Δαγκέρ, διότι ὅ,τι μοὶ λέγετε εἶνε ψεῦδος.

— Κύριε, καταχρᾶσθε τῆς ἀδυναμίας μου ἵνα μὲ ὑβρίζητε. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε ποσῶς ἐντιμὸν... Εἶνε ἀνανδρία !

— Καὶ σεις, κύριε Δαγκέρ, στέργετε νὰ ψεύδεσθε, ὅπερ δὲν εἶνε ποσῶς γενναῖον !

— Ἐπὶ τέλους, κύριε, τί θέλετε !

— Ἀπλῶς νὰ μάθω διατί ἐκαύσατε τὰ ἐνδύματά σας. Περιττὸν νὰ τὸ ἀρνηθῆτε. Ἀναγνωρίζω τὰ ἀτελῶς ἀπανθρακωθέντα τεμάχια τῶν ἐνδυμάτων σας ἐπ' αὐτῆς τῆς τέφρας. Εἰς ἀνακριτὴς θὰ ἐγνώριζεν ἐξ αὐτῶν νὰ συνελάμβανεν ἐναντίον σας ὑπονοίας.

— Καὶ ὅποιας ὑπονοίας ἡδύνατο νὰ συλλάβῃ. Δὲν ἐξηγήθη πῶς εἶχον πληγωθῇ ; Πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς γυναικός, μὴ τὸ λησμονῆτε. Πᾶσα προφύλαξις δὲν εἶνε εὐλογος ;

— Ὁ Γεράρδος οὐδὲν ἀπήντησεν. Αἱ ὑποψαί ἐπλήρουν τὸ λογικὸν του. Τὸ βλέμμα του, ὅξυ καὶ σταθερόν, δὲν ἀπεσπάτο τοῦ ἀσθενούς. Ἐκεῖνος, ἐνεχλούμενος, προσεποιεῖτο πολλάκις τὸν κοιμώμενον ἵνα μὴ τὸ βλέμμα του συναντᾷ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο.

Αἶφνης ὁ ἱατρὸς ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην.

— Κύριε Δαγκέρ, εἶπε, θὰ σὰς ἐπισκέπτομαι καθ' ἐκάστην.

— Καθ' ἐκάστην ; πρὸς τί ; Πηγαίνω πολὺ καλὰ. Δὲν ἔχω πλέον ἀνάγκην τῶν περιθάλψεών σας. Δύνασθε νὰ μοὶ στείλητε τὴν σημείωσιν τῶν ἐπισκέψεών σας.

— Θὰ ἐπανερχομαι καθ' ἐκάστην, κύριε, ἕως οὗ διαλευκάνω τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον ἀμυδρῶς μόνις διαβλέπω ἀκόμη.

— Καὶ ἐγώ, κύριε, εἶμαι ὁ μόνος κύριος εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ δὲν θὰ μὲ περιθάλπητε παρὰ τὴν θέλησίν μου, ὑποθέτω ; Σὰς ἀπαγορεύω τὴν ἐνταῦθα τοῦ λοιποῦ εἰσοδόν.

— Αὐτὸ εὐκόλον τῶντι θὰ σὰς ἦτο, κύριε, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κάμητε.

— Ἐστὲ βέβαιος περὶ τοῦ ἐναντίου.

— Δὲν θὰ τὸ κάμητε, καὶ θὰ δεχθῆτε μίαν ἐτι φορὰν τούλαχιστον, τὴν ἐπίσκεψίν μου.

— Ἄ ! ἄ ! καὶ τί θὰ μὲ ὑποχρεώσῃ εἰς τοῦτο, παρακαλῶ :

— Αὐτό, κύριε... εἶνε φυλακτόν, τὸ ὁποῖον θὰ μοὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν σας, κάλλιον πάσης ἄλλης συστάσεως.

Ταυτόχρονως ἐπέδειξεν ὁ ἱατρὸς πρὸς τὸν ἀσθενῆ μικρὰν στρογγύλην σφαῖραν, ἣν ἐκράτει μεταξύ τοῦδεϊκτοῦ καὶ τοῦἀντίχειρος.

— Τί εἶνε αὐτό ; εἶπεν ὁ Δαγκέρ... δὲν βλέπω καθαρὰ.

— Ὁ Γεράρδος προσήγγισεν ἐπὶ μάλλον.

— Ὁ Δαγκέρ ὠχρία.

— Αὐτό, ἔλεγεν ὁ ἱατρὸς, εἶνε ἡ σφαῖρα, τὴν ὁποίαν ἐξήγαγον ἀπὸ τὴν πληγὴν σας. Ἐτυχε νὰ τὴν φυλάξω ἐπάνω μου. Καὶ καλῶς ἐπραξα, διότι δυνατόν σεῖς νὰ τὴν ἔχανετε, ἐνῷ ἐπ' ἐμοῦ δὲν τρέχει ποσῶς τοιοῦτον κίνδυνος. Καὶ γνωρίζετε τί τώρα ζητῶ ; Τὸ περιστροφὸν ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἡ σφαῖρα αὐτὴ ἐξεπέρφη... Αὐτὸ σὰς ἐνδιαφέρει, δὲν ἀμφιβάλλω... Θὰ τὸ ἀνέυρω, εἶμαι βέβαιος. Καὶ θὰ τὸ μάθητε μὲ εὐχαρίστησιν σας. Δὲν εἶχον δίκαιον ὅτε σὰς ἔλεγον, πρὸ μικροῦ, ὅτι θὰ μ' ἐπαινίδητε μίαν τούλαχιστον φορὰν ἀκόμη ;

Ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ ἐφ' ὅσον ἠθελεν. Ὁ Δαγκέρ δὲν τὸν ἤκουε πλέον.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑποπτεύεται... εἶμαι κατεστραμμένος !

Αὐτὰ τῷ ἔκραξεν ὁ τρώμος του ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας του.

Καὶ ἦτο σχεδὸν λιπόθυμος.

Πῶς νὰ ὑπερησπίζετο ἐαυτόν ; Ἠγνόει.

Ὁ Γεράρδος τὸν ἐγκατέλειπε. Καὶ ἀπὸ πολλοῦ εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσει, χωρὶς ὁ Δαγκέρ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἀπλανεῖς, τὰς ὀφρὺς συνεπτυγμένας, νὰ μεταβάλλῃ στάσιν.

Ἄ ! ἂν ἡδύνατο νὰ βαδίσῃ, νὰ ἔτρεχε, νὰ ἐταξείδευε ! πόσον ὀλίγον θὰ ἐσκοτίζετο διὰ τὰς ἀπειλὰς τοῦ Γεράρδου ! Ἄλλ' ἡ πληγὴ τὸν ἐκράτει ἐπὶ τῆς κλίνης... ἡ ἀναχώρησις, ἡ κόπωσις... ἦτο ὁ θάνατος τώρα δι' αὐτόν.

Ὁ Δαγκέρ δὲν ἠθέλε ν' ἀπέθνησκεν.

Ὁ Γεράρδος ἐξεληθὼν, ἐπορεύθη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Κρείλ.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔτυχε νὰ εἶνε ἀπὼν ἐκ τοῦ γραφείου του, ἀλλὰ τὸν ὑπεδέχθη ὁ γραφεύς. Ὁ Γεράρδος ἐξήγησε τὸ αἷτιον τῆς ἐπισκέψεώς του.

— Εἶνε δυνατόν νὰ μοὶ παρუსιάσωσιν, εἶπε, τὸ ἐδῶ ἀποτεθειμένον περιστροφὸν τοῦ κ. Βαλόν ;

— Τὸ μόνον εὐκόλον.

Ὁ γραφεύς τῷ τὸ ἐνεχείρισεν, εἶτα ἀπασχοληθεὶς ἐκ τοῦ ἔργου του τὸν ἀφῆκε μόνον εἰς τὸ γραφεῖον ἐπὶ τινὰ λεπτά.

Αὐτὸ ἐζήτη καὶ ὁ Γεράρδος.

Ἐξετάσας τὸ περιστροφόν, εἶδεν ἐν φυσίγγιον κενόν. Ἦτο ἡ βολὴ ἡ εἰς τὴν τύχην ριφθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀτυχοῦς Βαλόν. Ἡ σφαῖρα προσηρμόζετο ἐκεῖ πληρέστατα.

Ὁ Γεράρδος βαθύως συνεκινήθη ἐξ αὐτῆς τῆς δοκιμῆς.

Ἐνεχείρισε καὶ πάλιν πρὸς τὸν γραφεῖα τὸ περιστροφόν καὶ ἐξῆλθε τοῦ δικαστηρίου.

— Τί νὰ εἰκάσῃ τις ; Ὑπάρχουν προφανῶς ἐνταῦθα ἐνδείξεις πολὺ διαφορετικῶς ἐπιβαρυντικαὶ καὶ πειστικαί, ἢ αἱ ἐγείρασαι τὰς ἐναντίον τοῦ Βωφόρτ ὑπονοίας. Καὶ νομίζω ὅτι οὐχὶ μακρὰν αὐτοῦ πρέπει ν' ἀναζητηθῇ ὁ φονεὺς.

Τὴν ἐπαύριον, ὡς τὸ ὑπεσχεθῆναι, ἐπανῆλθεν ὅπως ἴδῃ τὸν Δαγκέρ. Τὸ ἀνήσυχον καὶ πλήρες μίσους βλέμμα τοῦ ἀσθενούς, τῷ ἀπέδειξεν ὅτι δίκαιαι ἦσαν αἱ ὑποψαίαι του.

Ἐκ τῆς ἀδυναμίας τοῦ Δαγκέρ, ὁ ἱατρὸς ἐμάντευσε νέαν τινὰ ἀπρονουσίαν. Ὁ τραυματίας ἠθέλησε νὰ ἐγερθῇ.

— Θὰ γίνητε πρόξενος τοῦ θανάτου σας, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

Ἐκλείσε τὴν θύραν τοῦ θαλάμου, ἔλαβεν ἀνάκλιντρον παρὰ τὴν κλίνην καὶ ἐκάθησεν. Εἶτα ἔμεινεν ἄφωνος ἐπὶ πολὺ.

— Κύριε, εἶπεν ἐπὶ τέλους, δύνασθε τώρα νὰ θεραπευθῆτε ἄνευ τῆς συνδρομῆς μου. Ὁ ἀπορῆτε μὲ τὴν ἐπιμονὴν μου ὅπως ἐπανεέλθω, βεβαίως. Θὰ σὰς ἐξηγηθῶ.

— Ἐπὶ τέλους !

— Θὰ σὰς τὸ εἶπω καθιστῶν ὑμᾶς ἐνήμερον τοῦ ὅ,τι ἐπραξα καὶ ὅ,τι θὰ πράξω.

— Τοῦ ὅ,τι ἐπραξατε ; εἶπε περίτρομος ὁ Δαγκέρ.

— Ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ σφαῖρα τὴν ὁποίαν ἐξέβαλα ἀπὸ τὴν πληγὴν σας εἶνε ἡ τοῦ περιστρόφου τοῦ Βαλόν.

— Τοῦ Βαλόν ;

— Ὁ Βαλὸν αἰσθανθεὶς ὅτι ἐπληρώθη, ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ φονεῦς, καὶ μὴ δυνηθέντος ἀτυχῶς τοῦ ἱατροῦ νὰ ὤσῃ ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τῆς σφαίρας ἥτις τὸν ἐξώγησεν, αἱ ὑπόνοια ἐστράφησαν κατὰ τοῦ κ. Βωφόρτ.

— Δικαίως, ἀφοῦ ἀνέυρον εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὸ περιστροφόν του.

— Πῶς τὸ γνωρίζετε ;

— Ὁ Γιάννης, ὁ θαλαμηπόλος του, τὰ πάντα μοὶ ἀφηγήθη.

— Δυνατὸν τοῦτο. Λοιπόν, κ. Δαγκέρ, τί ἄρα θὰ ἐσκέπτετο ὁ ἀνακριτὴς ἂν τῷ ἔλεγον : « Καθ' ἣν νύκτα ὁ Βαλὸν ἐφονεύθη, ἕτερός τις ἐπληρώθη ἐπίσης. Καὶ τώρα ὁ ἱατρὸς δύναται νὰ διαβεβαιώσῃ ὅτι ἡ πληγὴ αὐτὴ προῆλθεν ἀπὸ τοῦ περιστρόφου τοῦ Βαλόν... »

Πελιδνός, μὲ τὸ στόμα ἀπεξηραμμένον, ὁ Δαγκέρ ἤκουε καὶ ἐσιώπα.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Β*

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ :

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΛΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΤΕΣ ΕΑΡΝΥ

ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου

Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πι-

στῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανά-

στασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημέ-

νων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθῆναις εἰς

τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ἔδος

Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ

ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυ-

θιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλευθ.

ταχυδρομικῶν τελεῶν.